

ÁT-NÉZŐ

Most bemutatásra kerülő szerzőnk, Kondor Péter János sokoldalú alkotó. Mind a líra, mind a széppróza műnemében ír, de épp ilyen figyelemreméltóak irodalomelméleti értekezései is. Jelenleg többek között a csak a világhálón elérhető Újnautilus nevű irodalmi és kulturális folyóirat prominense, ahol a próza, továbbá a filozófia és vallás rovatokért felelős.

Szerzőnket jellemezve egyik neves recenzora megjegyzi, hogy a vitathatatlan tehetségű költő művei tűnhetnek enigmatikusnak, élménylírának, mégsem „irodalmi író”, mert a szerzőnek nemcsak a nyelvvel, de az írással és a magyarsággal is dolga van: „...dálnak része úgy legyek / hogy mivé lennem kell / magyarul jöjjön létre itt / s mivé lennem kellett / majd onnan megnevez.”

A most bemutatandó versek egy posztindusztriális kor posztmodern, de inkább az azutáni írásmód lenyomatai. Mivel minden idők minden írója önnön korát úgy igyekszik tükrözni, hogy létközegének essenciáját az „örökbe” mentse. Erre csak akkor van esély, akkor van mód, ha a megélt valóság nedvei által átítatottan mond minden kornak érvényes igazat. Hívhatjuk ezt művészi hitelességnek. Azt sem felejtethjük el, hogy az időskálán determinálatlan érintett befogadó ugyanúgy önnön korának a foglya, miként a szerző.

Mi most, ebben a pillanatban hisszük, hogy relevanciát közvetítünk. Fogadják hát érdeklődéssel Kondor Péter János írásait!

BAKOS KISS KÁROLY

KONDOR PÉTER JÁNOS

ÍRNI, SZERETNI

*Az én marad abba velünk,
tehetetlen mozdul az ágyon,
gyönyörű folyamat a kezünk,
két történettelen várrom,
elhiszed azt, ki lehetnék,
egymásé most a magányunk...
vagyunk,
szívünk aztán
újra két időt ver,
mert hiába,*

*könyöklöm vagy alszom,
valamit mindig
csinálni kell,
én az időt mondom,
ami megáll, ha hallgatok,
engedelmeskedjék
számban a nyelv.*

SZABADESÉSSSEL

*A tragédia, ha
kamatozna valahol,
célra feszítve
kéne lennem,
és nem,
hol
ólba vonuló a jutalom,
és a vívódás
előtt némi maradéka
az ágyékon nemi menhely...
bányaomlás a kosz
fönn,
és partra rántott a tiszta,
de zuhanás a lenyűgöző alakzat,
kenyérré hulló nyakék
a városról a faluba,
oltár a karámból és
szálanként köpeny
– oldódják az én –
akárki ajkáról el
e szegélytelen törvény,
ha szükséges alom,
iránya is
szabadon essen,
ácsolaton különb feszül,
ne fulladjak
pléhkerezten*

NEM SZERETLEK MÁR

*Elhangzott a cím
és el az éjjel,
reggel nézett
végig a városon,
át nem látott
egyetlen ablakon sem,
homályos lencsén
koppan az adott;
a képzelet hiába,
mindenhol ugyanaz
a férfi ébredt,
azonos nő
főzött kávé arctalan,
eszköznek látszanak
a cselekvésben,
ugyanott voltak,
ugyanők
és mindannyian,
végén a versnek,
mint bármikor,
az én történik vagy
sorozat gyilkosság,
kinyílt a nyelv
a jelentésben,
mészárolni az őzgidát.*

FOGANTATÁS

*Mintha teljességnek
vennék vérét,
úgy ered el a felület,
és egyszerre tódul tőle
az élet, és szívódik belé,
és a minden most ő miatta van,
most minden ő miatta van*

*Mintha teljességnek
vették volna vérét,
úgy eredt el a felület,
és egyszerre tódult tőle
az élet, és szívódott belé
s azóta a minden ő miatta van,
azóta minden miatta van,*

mintha teljességnek vérét vették volna

KARÁCSONY AZ ÁRVÁVAL

*Meg nem lepődhet azon az Úr,
hogy ünnepén pihenve árva,
mert felüle forr az iszapos ég,
végtelen hordó a mustra zárva,
és szárnya továbbra sincs..
kicsike csonk
ma megváltása hordja föl orrát,
mert úgy látja mindig, ha feltekint,
mintha ezernyi szó
szórva hunyna el,
mintha tócsában hűlne ki
kénköves madárraj*

*piktora e versnek
volt ő,
ügyetlen,
rajzolja magát szívemig*

HÁZTÚZNÉZŐ SYLVIÁNÁL

Sylvia Plath emlékére

*Sövény a kerítés,
zöldtelen fagyal,
vagy rőzse, ami
hátamon ropog.*

*A légzés nehéz,
bűzlik a hal
a bokor alatt
cserkész kísért,
valamit kínoz.*

*Sötét folt a tó,
a békanyálon
sírkő süllyed,
a homály felette
lampion,
a szigeten pavilon
fehéren lebegjen,
Hold a vízen,
csördülhet
lánc a csónakon.
Hullnak a fák
ki a parkból,
markunkba ragad,
mint kitépett haj,
nyílnak a hagymák
félnótás virágok,
gomba a mesében
számunkra bolondul.*

*Undok kislány vagy,
beléd szeretek,*

*idétlen volnék,
lennék apa,
de üres hintád
hajtja a szél,
a kastély helyén
babaház lobog.*

*Dolgoztam valaha
már ilyen kertben,
nyár vége, ősz volt,
ott halomba
gally és az avar;
néztem a gyufát,
ahogyan száll,
ahogy lobban,
látom már nótám,
kinek gyújt alá.*

